

Pakweg zo'n 30 jaar geleden zouden we het niet in ons hoofd halen elkaar bij de voornaam te noemen. We hebben het er zelfs nu nog een beetje moeilijk mee. Dat deed je niet in onze beroepen. Tegenwoordig is dat heel normaal en we weten beiden nog niet of dat nou goed is of niet. Het wederzijdse respect is er in ieder geval niet méér of minder om. Zeker niet voor mijn bezoekerster.

Bep Dirven is bij me op de koffie geweest en dan weet je haast van tevoren dat er een goed gesprek komt. En dat we dat bijna drie uur hebben volgehouden was dus helemaal niet moeilijk.

Bep (juffrouw Dirven zeiden we vroeger) is geboren en getogen in Cuijk, alhoewel haar voorvaderen uit Eindhoven stammen.

Opa Hubertus Dirven werkte zijn leven lang op de leerlooierij van Regouin, totdat ze daar het werk stopten. Haar vader Frans ging na de school naar Victor Hugo om sigaren te maken. Hij had dat echter al gauw bekeken en was blij dat hij een oproep kreeg om in militaire dienst te gaan. Daar is hij gebleven totdat hij in 1948 werd afgekeurd. Haar moeder was een meisje uit het gezin van Schijndel, zusje van Arie, Jan en Bert, stuk voor stuk bekende persoonlijkheden in het toenmalige Cuijk. Arie was jarenlang wethouder van Cuijk en een man met een bewogen hart- Hij was de peetoom, ome Ai, van Bep en heeft iets van die zorg voor anderen aan Bep doorgegeven.

Bep ging via de kleuterschool, de bewaarschool en de freubelschool, naar de lagere school. Allemaal in het zelfde gebouw, de Christus Koningschool, op de plaats waar nu het winkelcentrum Mazenburg is gelegen. Ze benadrukt de hiërarchische volgorde van deze instituten, die allemaal geleid werden door de zusters van Liefde uit Tilburg. Na een vlot verloop van deze basisopleiding, waar velen in die tijd het mee moesten doen, vond vader Dirven dat zijn dochter “hoger op” moest. Dat kon gebeuren via de Mulo in Grave, ook al een school van de nonnen uit Tilburg.

De zusters zagen wel wat in Bep en na enkele jaren mocht ze naar hun internaat in Tilburg om op de kweekschool tot onderwijzeres opgeleid te worden. Zelf noemt ze de school daar een soort “nonnenfabriek”. Voor je het wist had je “roeping” en werd je ook zuster. Een kapelaan die dat in de

gaten had riep: 'Jij bent heel geschikt voor non, maar ze moeten je wel meteen moeder-overste maken'.

Maar toen Bep haar diploma voor onderwijzeres op 18-jarige leeftijd op zak had, vonden haar ouders het beter dat ze eerst maar eens ging werken voor de klas. Ze hadden jarenlang heel sober geleefd om de studie mogelijk te maken en nu moest er eerst maar eens wat terugverdiend worden.

Ze werd aangesteld aan de twee-mans school in Katwijk en kreeg de zorg voor drie gemengde klassen.

Daar was ze nog maar zes weken mee bezig toen het hoofd van de school, Koos. Elbers, verongelukte. Met aanvankelijke hulp van de pastoor als invaller konden ze de school draaiende houden maar het werd Bep na vier jaar toch wel teveel.

Ze vertrok naar Grave, naar de 7de en 8ste klas van een meisjesschool met de opleiding VGLO. Haar leerlingen moesten oefenen in koperpoetsen in de Elisabeth-kerk en in allerlei andere huishoudelijke taken. Daar kon ze haar algemeen vormende interesses niet aan kwijt. Die meisjes wilden werken en niet 'leren'.

IJverig als ze was, ging ze tussen de bedrijven door haar hoofdaktes halen op de woensdag- en zaterdagmiddagen in Nijmegen en Arnhem.

Toen dat gelukt was werd Bep gevraagd om les te komen geven aan de meisjes Mulo in de Weijer in Boxmeer.

Daar regeerden de zusters van JMJ. Ze wilde graag naar de jongens Mulo en daarvoor moest ze er nóg een akte bijhalen; nu betrof het handel en economie. Zo gezegd, zo gedaan.

De jongens- en meisjes-Mulo fuseerden en de leerlingen werden gehuisvest in de nieuwe school "de Meere". Later vond er een fusie plaats met het Elzendaalcollege en ontstond er een eerste "Mammoet".

40 jaar heeft Bep voor de klas gestaan en zeer velen in het Land van Cuijk en Noord Limburg hebben een stukje van hun vorming en opvoeding aan haar te danken.

En als ze dan klaar was met het lesgeven en alles wat daarbij hoort, voelde ze zich geroepen om haar opvoedkundige gaven te etaleren als leidster van de Gidsen en Kabouters in scouting Cuijk. Ze was er Guido, een schakel in het spel van verkennen. Ze zou niet Bep Dirven zijn als ze naast het lokale gebeuren ook niet deelnam aan de regionale en districts activiteiten van de verkennerij. Dat heeft ze meer dan 20 jaar volgehouden, samen met vele bekende grootheden uit de Cuijkse scouting, waarvan de naam Okki Singendonk zeker genoemd moet worden..

Inmiddels was haar vader in 1967 op een bizarre en ongelukkige manier om het leven gekomen, zoals vele ouderen onder ons zich nog zullen herinneren. Tijdens een februari-storm kwam hij samen met hun hondje in de Grotestraat onder een vallende muur terecht. Het verdriet heeft lange tijd grote invloed gehad op het kleine gezinnetje.

Toen Bep, samen met haar moeder verhuisde naar de Mottoendreef territoir van de Jozefparochie, was pastor van den Acker er als de kippen bij om haar tijdens een kennismakingsbezoek, om haar diensten voor de parochie te vragen. Moeder zei: 'Jij kunt ook wel eens wat doen' en aldus geschiedde. Zeventien jaren lang is Bep vervolgens erg betrokken geweest bij de groep MOV; Missie, Ontwikkelingswerk en Vrede. En nu is ze nog steeds lector. Dat is haar op het lijf geschreven. Ze brengt de teksten van epistel en lezing en de voorbeden op een geweldige manier tot leven. Velen heeft ze van de plankenkoorts op het altaar afgeholpen en leren 'voorlezen'. Haar moeder is in 1987 overleden en sindsdien woont Bep alleen op haar flatje.

Maar in de weekenden verkiest ze het gezelschap van een goede vriend. Als ze aan de beurt is om de lezingen voor te lezen komt ze dan in haar autootje naar Cuijk.

Op mijn vraag of ze niet in een gat gevallen is nádat ze op 58 jarige leeftijd in de VUT gegaan was zegt ze: "Een gat wordt volautomatisch opgevuld als je maar om je heen wilt kijken. Er is toch zoveel te doen voor de medemens, vooral als die oud is of invalide". Waarbij ze wel vindt dat sommige oude mensen vaak een beetje lastig of ondeugend worden. Dat neemt ze dan maar op de koop toe.

Jammer is het dat de overheid en de instanties niet wat zuiniger omgaan met de vele vrijwilligers. De organisaties zijn zo groot geworden; de persoonlijke betrokkenheid van de officiële hulpverleners is vaak niet meer te bespeuren en vrijwilligers worden nogal eens als lastige bemoeials gezien. Dat ontnemt je wel eens de moed.

Maar Bep is niet iemand die zich snel de moed laat ontnemen en opzij laat zetten- Zij komt op voor de mensen die zich van haar afhankelijk weten en meestal heeft ze het gelijk aan haar kant. Daarbij heeft ze een uitgesproken hekel aan onrechtvaardigheid. Over de ontwikkelingen in de parochie laat ze zich niet graag uit. Ze heeft diep respect voor alle vrijwilligers die in onze kerk nog hun nek durven uit te steken en ze heeft er vertrouwen in dat er altijd een groep mensen blijft functioneren. Iedere tijd brengt zo zijn eigen zorgen mee, maar meestal lossen die zich vanzelf weer op. Dat is tenminste blijmoedig gesproken.

Bep Dirven, een kordate vrouw. Velen hebben veel aan haar te danken. Maar daar laat ze zich niet op voorstaan.

Ome Ai zou trots op haar geweest zijn, evenals vader Frans.

We hopen dat ze nog lang kan functioneren zoals ze nu doet.

Dat wensen we haar en onszelf van harte toe.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.

